

τῶν δένδρων ἐκείνων. Οὗτος δὲ μοι ἀπήντησεν.

Ἄ'Ο κῆπος οὗτος εἶναι ἀκαλλιέργητος καὶ οὐδὲν γίνεται ἄνευ τῆς καλλιεργείας. Διὰ τὴν ἔχῃ τις ἄνθη καὶ καρποὺς ἀπικτεῖται καλλιέργεια. Καὶ ἡ γῆ, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς, ἔχουσιν ἀνάγκην καλλιεργείας, ἡ δὲ καλλιέργεια τοῦ νοῦς εἶναι ἡ παιδεία, ἣτις διαπλάσσει τὸν νοῦν τοῦ ἀνθρώπου καὶ μορφώνει τὴν καρδίαν αὐτοῦ· διότι ὅταν καλλιεργῇται ἡ διάνοια μετ' αὐτῆς συγκαλλιεργεῖται καὶ ἡ καρδία. Ἀλλὰ δυστυχῶς, πολλοὶ παραμελοῦσι τὴν καλλιεργεσίαν ταύτην

Ἀλέγουσιν ὅτι εἶναι ἐπικίνδυνον εἰς μίαν νεάνιδα ν' ἀναγνώσῃ μυθιστορήματα, εἰς ὃ ἡρώς τις πένις νυμφεύεται ἓνα πλούσιον. Ναί, ἀναμριβόλως, ἐὰν ἡ νεάνις ἦναι ἀνόητος, ἐὰν νομίζῃ ὅτι εἶναι αὐτὴ ἡ ἡρώς τοῦ μυθιστορήματος, ἐὰν δὲν γινώσκῃ τὴν διακρίνη τὴν πραγματικότητα ἐκ τῆς ἰδανικότητος καὶ ἐὰν ζητῇ τὴν τύχην τῆς ἐν τοῖς ψευδοῖς λόγοις τοῦ μυθιστορήματος. Ἀπεναντίας εἶναι ἐπικίνδυνον ἐὰν αὕτη δὲν κατέχῃ οὐδεμίαν διανοητικὴν δύναμιν καὶ κρίσιν. Ἄ'Αλλ' ὅταν ἀναγινώσκῃ τις ἱστορικὰ καὶ ἡθικὰ βιβλία, κατ' οὐδὲν βλάπτει αὐτὸν καὶ ἡ ἀνάγνωσις τῶν μυθιστορημάτων· διότι πάντοτε πρέπει νὰ καταγίνεται τις εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ὅχι μόνον ὅταν σπουδάζῃ, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀποπερατώσῃ τὰς σπουδὰς αὐτοῦ κατ' ἐμὲ, ἡ ἀνάγνωσις εἶναι ἡ καλλιτέρα διασκεδάσις καὶ τὸ μόνον καταφύγιον εἰς τὰς κακουχίας τῆς ζωῆς. Ἄλλως τε, δὲν πρέπει νὰ μιμῇται τις ἐκεῖνο, ὅπερ ἀναγινώσκει, καὶ οὐδεὶς ἐμιμήθη τοὺς ἥρωας, ὧν ἀνέγνωσε τὰ συμβάντα, οὐδεὶς ἡσπάσθη τὸν ληστρικὸν βίον, διότι ἀνέγνωσε τὸν βίον ἐνός ληστοῦ καὶ οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ κατὰκτῇ τὴν Ἀσίαν, διότι ἀνέγνωσε τὰ κατορθώματα τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Οἱ ἀκατακρίτοι ἐπαδείκνουν

εἰς τὰ τέχνα αὐτῶν τοὺς μεθυσιμένους Εἰλωτας διὰ τὰ κάμωνσι ν' ἀποστρέφονται τὴν μέθην. Ἡ παιδεία ὅμως δὲν συνίσταται εἰς τὸ νὰ γινώσκῃ τις τὰς δυναστείας τῆς Αἰγύπτου, ὀλίγην ἱστορίαν καὶ γεωγραφίαν, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ καὶ γνώσεις τῆς φιλολογίας. Ἐπὶ τέλους, διάνοια μὴ καλλιεργηθεῖσα διὰ τῆς παιδείας ὁμοιάζει πρὸς τὸν κῆπον τοῦτον εἶναι γῆ-ἀκατέργαστος καὶ ἀποσκληρυνθεῖσα, καὶ ἐπομένως μὴ δυναμένη νὰ φέρῃ καλοὺς καρποὺς· ὡς δὲ σὰς εἶπον ὅτι διὰ τὴν ἔχῃ τις ἄνθη καὶ καρποὺς ἀπικτεῖται καλλιέργεια, οὕτω σὰς λέγω ὅτι οὐδὲν δύναται τις νὰ ἐξάξῃ ἐκ τῆς διανοίας του, ἐὰν δὲν γίνῃ ὁ ἀκάματος κηπουρὸς ἑαυτοῦ, πάντοτε καταγινόμενος νὰ καλλιεργῇ τὸν νοῦν του, ν' ἀναπτύσῃ τὰς καλὰς ἐξεις καὶ ν' ἀποσκορακίσῃ τὰς κακὰς, διότι πάντες γεννώμεθα μετὰ τὴν κλίσιν πρὸς τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν.

Δίς. Μ...

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ τοῦ ΘΑΝΑΤΟΥ

Ἀλληγορία.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ γήινου • περιβόλου μεγαλοπρεπὲς φυτὸν ἀνυψοῦται, ὅπερ πρὸ πολλῶν ἀνοίστων ἀπετέλει τὸν στολισμὸν σου. Εἶχεν ἀποσβύσει, διὰ τῆς λαμπρότητος τῶν χρωμάτων τοῦ, τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ὁμοίων του καὶ πρὸ πολλοῦ, ἀρού ἐμαράνθη, τὸ γλυκὺ ἄρωμά του ἐπλήρην εἰσέει τοὺς τόπους, οὓς καθωράζειν.

Ἄλλ' ἐπῆλθε παγερός • χειμὼν τὸ εὐγενὲς φυτὸν ἔκλινε τὴν κεφαλὴν τὴν ὑπὸ πολυτίμων σπόρων βεβαρμένην, εἰς οὓς καλλίτερον ἑδαφός καθίστατο ἀνχαλῶν.

Τότε ὁ αἰώνιος Γεωργός, ὁ καλλιεργῶν τῶν κόσμων ὅλων τὰ ἔνθη, ἐ-

πεμψεν ἄγγελον, ἵνα συλλέξῃ τοὺς ἀνεκτιμήτους καρπούς, τοὺς διὰ γλυκύτερα κλίματα προωρισμένους, ἐνῶ τὸ ἐξηριθμῆνον στέλεχος ὤφειλε νὰ ἐπαναπέσῃ εἰς τὴν γῆν, ἐξ ἧς παρήχθη.

Ὁ οὐράνιος ἀπόστολος συνωδεύετο ὑπὸ τριῶν ἀδελφῶν του, τῆς Ἑλπίδος, τῆς Πίστεως καὶ τῆς Ἀγάπης. Τοιούτᾳ εἰσι τὰ ὀνόματα αὐτῶν, ἅτινα ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν ἀπεκάλυψεν.

Οἱ τρεῖς οὗτοι ἄγγελοι περιεκύκλωσαν τρυφερῶς τὸ ἄνθος, ἐνῶ ὁ πρῶτος δι' ἀπαλῆς χειρὸς ἀφῆρεν τὸν θεῖον σπόρον, κατέκλινε δὲ τὸ λείψανον ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα ἕκαστον πληρώσῃ τὸ πεπρωμένον του.

Οἱ οὐράνιοι ἀγγελιοφόροι ἐσπευσμένως τότε ἀπέπτυσαν, φέροντες εἰς τὸν κύριόν των τὸν σπόρον τῆς ζωῆς. . . Ὡ! μεθ' ὁποίας αἴγλης τοῦτο θὰ ἐλαστήσῃ καὶ θὰ ἀνθίσῃ!

Ἀλλὰ πόσον τὰ ἄλλα ἄνθη τὴν τύχην ἐκείνων ἐφθόνησαν! τὰ ἄνθη ἐκεῖνα, ἅτινα διέμενον εἰσέτι ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις εἰς τὴν διάκρισιν τῶν ἀστάτων ὥρων τοῦ ἑνιαιουτοῦ. Πῶς ἄνθη θὰ ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐπιθυμήσωσι λαμπρὰς ἡμέρας; Ἐγγύτατα τοῦ ἀναληφθέντος ἄνθους, εὗρίσκετο ἕτερον, τοσοῦτον ἀξιοθέατον, ὥστε ἡθελέ τις πιστεύσει ὅτι δὲν ἀνῆκεν εἰς τὰ ἡμέτερα κλίματα. Ὁ χρόνος τῆς ἀνθίσσεώς του δὲν ἐφθασεν ἀκόμη, ἀλλ' ἐπὶ μάτην τῶν χρυσονείρων ὑποσχέσεων, μόλις ἐφαίνετο ὅτι διὰ τὴν γῆν κρατεῖται.

Οἱ πολυάριθμοι αὐτοῦ κάλυκες ἐστίλβον ἤδη ὑπὸ οὐράνιας λαμπηδόνης· ἤδη ἀνέδιδον ἡδύτατον ἄρωμα, ὅπερ ἐφθόγγουν τὰ περίξ ἄνθη· τινὰ μάλιστα ἐνόμιζον ὅτι γάβρον φυτὸν δὲν προωρίσθη ὅπως ἀνέλθῃ εἰς τοιοῦτον ὕψος. . . Πράγματι, ἐνῶ ἐπειρῶντο νὰ διανοιχθῶσιν τὰ πρόωρα αὐτῶν ἄνθη, αἱ ἀσθενεῖς των ρίζαι ἀπεσπῶντο τοῦ ἐδάφους καὶ ὁ λεπτός κάλαμός των κατέκλινεν ὑπὸ τὸ βά-

ρος τῆς ἡνθισμένης κροσσῆς των.

Τότε ὁ Δημιουργὸς ρίψας ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα ἀγάπης, ἐπιτάττει εἰς ἕνα τῶν ἀγγέλων νὰ συλλέξῃ τοὺς πλουσίους καὶ θαρεῖς κάλυκας, τοὺς δι' ὠραιότεραν ἄνοιξιν προωριζόμενους.

Τὴν φορὰν ταύτην ὁ ἀγαθὸς Ἄγγελος ἀκολουθεῖται ὑπὸ τριῶν ἀδελφῶν του, τῆς ἀδελφικῆς Ἀγάπης, τῆς πατρικῆς Ἀγάπης καὶ τῆς προφιλότητος πασῶν τῶν ἀγγέλων, τῆς μητρικῆς Ἀγάπης. Οἱ τρεῖς οὗτοι περιεκύκλωσαν τὸ πολυαγάπητον ἄνθος καὶ, ἀτενίζοντες ἐπ' αὐτοῦ θλιβερά καὶ περιπαθῆ βλέμματα, δὲν ἀπεχωρίσθησαν ἢ ὅτε τὴν τελευταίαν θλίψιν ἀντεκατέστησεν τὸ μειδίαμα τῆς μακαριότητος. Ὁ Ἄγγελος ἐξεπλήρωσε τὴν θεῖαν ἐντολὴν καὶ ἐνῶ ἐκεῖνος κατέκλινεν ἐπὶ τῆς γῆς τὸ ἄψυχον στέλεχος, οἱ τρεῖς αὐτοῦ σύντροφοι, ἡττηθέντες ὑπὸ τοῦ πόνου, ἔκλιναν ἐπὶ τῶν προσφιλῶν ἐκείνων λειψάνων, ἅτινα ἐπεθύμουν νὰ ἀκολουθήσωσιν εἰς τὴν ψυχρὰν γῆν, ἑτοιμον νὰ τὰ ὑποδεχθῇ.

Ἦδη ὁ Ἄγγελος ταχύπτερος ἀνυψοῦτο μετὰ τῆς πολυτίμου αὐτοῦ παρακαταθήκης· τοῖς ἔνευσε καὶ ἀναγέρθησαν παραμυθούμενοι, διότι ἐγίνωσκον ὅτι ἦτο μὴδὲν ὁ εἰς τὸν χοῦν ριφθεὶς ἐκεῖνος κάλαμος, ἀλλὰ τοῦναντίον ἡ πολυτίμος οὐσία, ἥτις προηγεῖτο αὐτῶν εἰς τὰς χώρας, ἐνθα ἄφθιτος βασιλεύει πρῶτα.

Οἱ σύντροφοι τοῦ ἐκλεκτοῦ ἄνθους βλέπουσιν ἔτι καὶ πάλιν μετὰ περιαλγοῦς πόθου τὸν ἄγγελον, ἀπομακρυνόμενον· ἐκτεθειμένα εἰς τὸ παγερὸν τοῦ χειμῶνος, διακαῶς ἐπιποθοῦσι τὸ ἔαρ, τὸ αἰώνιον ἔαρ!....

Mme AMABLE TASTU

Traduction de l'allemand

† I. A. Σ.